

شیوه‌های تولید در فرش‌بافی قشقایی

نفیسه گریوانی

کارشناس ارشد صنایع دستی

دکتر محمدتقی آشوری

عضو هیأت علمی دانشگاه هنر

چکیده

فرش‌شناسان اصالت قالیچه قشقایی را در گزینه‌هایی همچون کاربرد الیاف پشمی مرغوب، رنگرزی گیاهی، طراحی ذهنی و رنگ‌پردازی جسورانه می‌دانند. این اصول سالها پیش در نمونه‌های متعدد دست‌بافته‌های این قوم به کار گرفته می‌شد. از سوی دیگر نظام تولید در آن دوران متکی بر استفاده از منابع و امکانات در دسترس و به‌طور کلی خودکفایی خانوارها بود. تولید در این دوران تجاری و انبوه نبود و کاربرد فرشها به استفاده خانوار و در نهایت هدیه و پیشکش دادن محدود می‌شد. اما با حضور عناصر جامعه صنعتی در زندگی عشایر - که خود از نتایج اجرای دو طرح اسکان اجباری و اصلاحات ارضی و نیز رواج آموزش عشایری بود - تولید فرش چهره جدیدی به خود گرفت. با ورود کلافهای کارخانه‌ای آماده و رنگهای شیمیایی، کیفیت محصولات

قشقایی به خطر افتاد و تولید انبوه و تجاری با رشد فعالیت تجار، دلالت و واسطه‌ها رواج گرفت. در اثر آموزش عشایری و تولید تجاری، سنتهای نقش‌پردازی و بافندگی طوایف و تیره‌های مختلف ادغام گردید و به طور کلی این دوران با نوعی درهم آمیختگی و تضعیف اصالتها در فرش قشقایی همراه بود. اما در نهایت برخی تولیدکنندگان خصوصی به ارزشهای واقعی فرش قشقایی توجه کردند. اینان کوشیدند با حفظ سنتها و ویژگیهای مثبت فرش قشقایی از امکاناتی که تکنولوژی دنیای صنعتی در جهت رفع معایب و مشکلات تولید این آثار ارائه می‌نمود، استفاده نمایند. بدین سان افقی تازه در عرصه تولید این محصولات گشوده شد.

■ **واژگان کلیدی:** فرش عشایری، شیوه‌های تولید، آموزش عشایری، جامعه‌شناسی فرش قشقایی.

فصلنامه
علمی پژوهشی
انجمن علمی
فرش ایران
شماره شش و هفت
بهار و تابستان ۱۳۸۶

۱۲۵

یکی از مهم‌ترین مقولات مورد توجه در حوزه جامعه‌شناسی هنر، مقوله تولید آثار است. فرآیند دریافت ایده و سپس تحقق بخشیدن به آن «تولید» نامیده می‌شود. (Alexander, 2003, p.69) شناخت زمینه‌های تولید از آن رو اهمیت دارد که «نه تنها محیط اجتماعی که شخصیت هنرمند را ساخته و پرداخته است در اثری که هنرمند خلق می‌کند مستقر است، بلکه الهامی که در او به صورت یک فرم بیرونی فوران می‌کند در همان محیط اجتماعی جریان دارد.» (باستید، ۱۳۷۴: ۱۳۲) بر این دو گزینه می‌توان عوامل مادی تولید را افزود که آن نیز در ارتباط تنگاتنگ با شرایط جامعه قرار دارد.

تولید فرش در جامعه عشایر قشقایی در ادوار مختلف مقتضیات خاصی داشته و از عوامل متعددی تأثیر پذیرفته است که با مطالعه آنها می‌توان از چگونگی شکل‌گیری و تحول این هنر در جریان تحولات اجتماعی این جامعه آگاه شد. تولید فرش در این جامعه دو شیوه کلی دارد:

الف) تولید سنتی

ب) تولید غیر سنتی (تحول تولید در گذر از سنت)

■ تولید سنتی

این شیوه تولید به دوران پیش از آغاز تحولات اجتماعی و نفوذ عناصر جامعه صنعتی و شهری در جامعه عشایری مربوط می‌شود. محصولات این دوران اصالت بیشتری دارد بوده و بیانگر ارزشهای قومی و خصوصیات هنری جامعه سنتی است. ارکان اصلی زندگی عشایری خصوصاً کوچ و ارتباط نزدیک با طبیعت، در شکل‌گیری آثار این شیوه نقش اساسی داشته‌اند.

■ نقش کوچ

«به طور کلی شناخت به دو گونه تکامل می‌یابد: اقوام یکجانشین درکی ایستا دارند. اینان پی‌درپی دوایری در اطراف خود می‌سازند و مرزهای ناشناخته را در هم می‌شکنند. حال آنکه اقوام متحرک در حین کوچ با جوامع دیگر ارتباط برقرار ساخته، به تبادل فرهنگی- هنری می‌پردازند و به عبارت دیگر با پیمودن فضا کسب آگاهی می‌کنند. تحت تأثیر این حرکت دائمی، درک کوچ‌نشینان از فضای پیرامونشان پویا می‌شود؛ بدین معنا که با پیمودن فضا کسب آگاهی می‌کنند.» (فونتن، ۱۳۲: ۱۶۷۵)

هر یک از این دو شیوه درک فضا زیبایی‌شناسی خاص خود را پدید می‌آورد. «به این ترتیب از منشاء کوچ‌نشینی محصولی تزئینی خواهیم داشت که حرکت (انتقالی) بر آن چیره است و از منشاء یکجانشینی محصولی با نقوش کم و بیش خمیده با ترکیب متقارن (انعکاسی) خواهیم داشت که مزین به یک ترنج مرکزی و چهار لچک است که از ویژگی‌های صنایع دستی یکجانشینی و به خصوص شهرنشینی است. ... تمدنهای چادرنشین به پویایی خط، همان‌گونه حساسیت دارند که به پویایی زندگی. و تمدنهای کشاورزی به هندسی کردن موضوع علاقه‌مندند، هم‌چنان که به هندسی کردن زمینها علاقه نشان می‌دهند؛ یعنی در مقابل آهنگ حرکت چادرنشینان، امنیت و ثبات کشاورزان قرار دارد.» (همان: ۱۲۴)

اجتماع عشایری که یکی از پویاترین جامعه‌ها است، در نمودار «زمان- مکان» به سیر صعودی خود در طول تاریخ

ادامه می‌دهد تا آنجا که مسئلهٔ اسکان عشایر پیش می‌آید و سیر صعودی نمودار، متوقف شده و از آن پس تنها به موازات محور زمان پیش می‌رود. البته این بدان معنا نیست که فرش عشایری با اسکان عشایر رو به زوال می‌نهد، اما در عین حال با تغییر شناخت و بینش هنری پدیدآورندگان، بسیاری از امتیازات و خصوصاً اصالت خود را از دست می‌دهد و از آن پس می‌توان آن را به دلیل اختلاط با سنتهای فرشهای مناطق دیگر و مبتلا شدن به مسائل فرشهای شهری و روستایی، در گروه فرشهای اقوام ساکن با همان ویژگیهای انتظام و خصوصیات قابل پیش‌بینی دسته‌بندی کرد. علاوه بر آن کوچ، عامل ارتباط فرهنگی با سایر اقوام و تبادل سنتهای بافندگی با آنهاست. عشایر قشقایی در همجواری با عشایر لر، عرب، باصری و... نه تنها از آنها تأثیر می‌پذیرند، بلکه بر سنت‌های بافندگی آنان نیز تأثیر می‌گذارند. بدین ترتیب، تولید سنتی به مدد تبادل فرهنگی از حیث تحول و تکامل، غنای کافی داشته و مجموعه‌ای پویا و روبه‌رشد محسوب می‌شود. قشقاییان چه در کوچ و مهاجرت اولیه - که بسیاری از نقوش و سنتهای بافندگی اقوام ساکن در مسیر حرکت را جذب نموده‌اند - و چه در اقامت نهایی در منطقه فارس - که در طی آن تا حد زیادی از سنتهای نقش‌پردازی و رنگرزی گیاهی ساکنان فارس بهره برده‌اند - در تکامل هنر فرشهای خود کوشیده‌اند. اما از دیدگاه اقتصادی، کوچ قشقاییان عامل محدودکننده منابع معاش آنان بوده و قالیبافی، از معدود شیوه‌های تأمین مایحتاج زندگی آنان به شمار می‌آمده است. طبق بررسیها در استان فارس «طوایف مستقل و عشایر

■ نقش عوامل اکولوژیکی

شرایط جغرافیایی نظیر موقعیت طبیعی (پستی - بلندیها و کوهستانی یا جلگه‌ای بودن) و حدود پراکندگی (قلمرو) ایل یا طایفه و نیز عوامل اکولوژیکی که شامل نوع اقلیم، پوشش گیاهی، میزان بارندگی، درجه حرارت و ... می‌شود، بر نحوه معیشت و نوع زندگی اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی - هنری هر جامعه‌ای تأثیر می‌گذارد. هر اندازه وابستگی مردم به این عوامل بیشتر باشد، میزان تأثیرگذاری آن بیشتر خواهد بود. بنابراین زندگی عشایر کوچرو همواره متأثر از شرایط طبیعی محیط اطراف بوده است. این عوامل همچنین به طور مستقیم یا غیر مستقیم

بر تولید دست بافته‌ها تأثیر می‌گذارند و هرچه شرایطی که محیط برای بافندگان فراهم می‌کند مناسب‌تر باشد، محصول نهایی مطلوب‌تر خواهد بود.

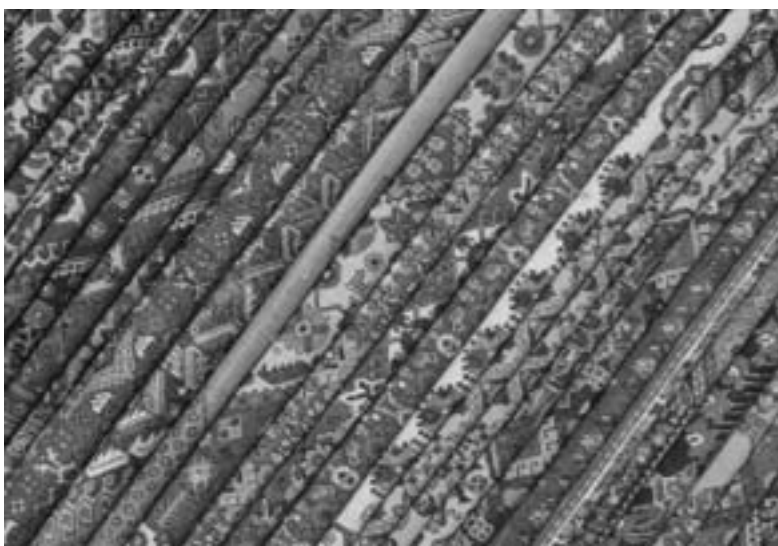
آب و هوای مساعد و مراتع مرغوب و حاصلخیز در کیفیت پشم گوسفندان منطقه فارس تأثیر مثبت داشته است. بهترین انواع پشم از گوسفندانی به دست می‌آید که در مناطق معتدل کوهستانی - که تغییرات حاد جوی و شدت گرما و سرما ندارند - به سر می‌برند. در میان نواحی مختلف فارس، نی‌ریز چنین شرایطی دارد. از این رو بهترین پشم از آنجا به دست می‌آید. پس از آن مرغوب‌ترین پشمها را بوانات و بولوردی شیراز دارند. پرزهای ابریشمین قالیهای قدیم قشقایی، از نژاد خوب و تغذیه مناسب گوسفندان آنان نشان دارند.

در سطح استان هرچه به سمت مناطق غربی‌تر - که پر باران‌تر است - پیش برویم، نسبت گوسفندان به بزها افزایش می‌یابد؛ به عنوان مثال «گله ایل قشقایی که در مناطق غربی‌تر به سر می‌برد، از ۵۸/۵ درصد گوسفند و ۴۱/۵ درصد بز تشکیل شده است حال آنکه در ایل خمسه این نسبت، ۳۵ درصد گوسفند به ۶۵ درصد بز است.» (سازمان برنامه و بودجه استان فارس، ۱۳۶۴: ۱۳) هرچه تعداد گوسفندان بیشتر، باشد با تولید پشم بیشتر زمینه مناسب‌تری برای قالیبافی فراهم می‌شود، درحالی‌که نسبت بز بیشتر با میزان موی بیشتر و گسترش لَـتـفـبـافی همراه خواهد بود. بر این اساس شاید بتوان یکی از دلایل مهارت قشقاییان در قالیبافی و شهرت طوایف خمسه (خصوصاً ایل عرب) در لَـتـفـبـافی را متأثر از وفور مواد اولیه هر یک از این دو رشته دانست.

«در داخل ایل قشقایی نیز طوایف و تیره‌هایی که در نقاط پر باران‌تر زندگی می‌کنند، تعداد گوسفندان بیشتری در گله دارند؛ به عنوان مثال در گله‌های دو طایفه کشکولی بزرگ و دره‌شوری که در قسمت‌های غربی استان به سر می‌برند، ۶۱ درصد گوسفند و ۳۹ درصد بز وجود دارد، درحالی‌که ترکیب گله طایفه عمله که در قسمت‌های شرقی به سر می‌برد، شامل ۵۳/۷ درصد گوسفند و ۴۶/۳ درصد بز می‌باشد.» (همان: ۱۳) «بالا بودن میزان تولید در دو طایفه کشکولی بزرگ و دره‌شوری نسبت به طایفه‌ی عمله» (سازمان جهاد سازندگی استان فارس، ۱۳۶۱: ۴) نیز بر صحت این فرضیه می‌افزاید. با وجود این نمی‌توان این عامل را به تنهایی در میزان تولید مؤثر دانست.

پوشش گیاهی هرچه انبوه‌تر باشد، تنوع بیشتری خواهد داشت. از میان همین مراتع است که زنان و مردان ایلی، گیاهان رنگزای بومی مظیر جاشیر، گندل، خوشک و حتی روناس را با تجربه و علم سنتی خود تشخیص داده و جمع‌آوری می‌نمایند. تنوع گیاهان رنگزا از قلمرو هر ایل و طایفه به ایل و طایفه دیگر، بسته به وضعیت جغرافیایی تفاوت دارد. غنای رنگی فرشهای قشقایی در مقابل خاموشی و تیرگی فرشهای ایل عرب می‌تواند ناشی از تفاوت قلمرو جغرافیایی این دو ایل باشد چرا که همواره سرسبزترین مراتع از آن ایل قشقایی بوده و ایل عرب غالباً ضعیف‌ترین آنها را در اختیار داشته است. (تصویر۱)

افزایش یا کاهش شدید دما و ریزش بارانهای بی‌موقع خصوصاً بارانهای بهاره و تابستانه که اصطلاحاً «خامینه» نامیده می‌شوند، بافت قالیهای عشایری را که معمولاً در

تصویر (۱) تنوع رنگها در متن فرش قشقایی جلوه‌ای از طبیعت پر تالاف فارس

فضای باز صورت می‌گیرد و نیازمند آب و هوای مساعد است، تعطیل می‌کند. اما همین باران اگر به اندازه باشد موجب تقویت مراتع می‌شود. از سوی دیگر خشکسالیها که غالباً کاهش تعداد دامها را به دنبال دارد، از یک سو شرایط روحی تولیدکنندگان را تضعیف می‌کند و از سوی دیگر تأمین پشم مورد نیاز را مشکل‌تر می‌سازد. به طور کلی شرایط سخت زندگی در دو جغرافیای متفاوت و به شیوه پر زحمت کوچروی، در روح و ذهن بافندگان رسوخ نموده و در ترانه‌هایی که هنگام بافت زمزمه می‌کنند، تجلی می‌یابد:

«روزگار قوی ماد گینیم خوش اولا
زمانه نگذاشت روزهایم خوش باشد
روزگار قوی ماد شیرین عمرم خوش اولا
زمانه نگذاشت عمر شیرینم خوش باشد

هر دم سَدیگ دنیا مَن دار اولا
هر لحظه دنیا برایم تنگ می‌شود
جوان لوگوم گدی بر باد یولا شلار
ای دوستان دوران جوانی‌ام بر باد رفت.» (موسوی، ۱۳۸۵: ۴۸)

قشقاییان به حکم قضا و قدر گردن نهاده‌اند و زندگی دشوار کوچروی را تقدیر خود می‌دانند. انطباق با شرایط محیط همواره از ویژگیهای بارز عشایر کوچرو بوده است. بر این اساس آنان همواره حرفه‌هایی را دنبال می‌کنند که ضمن تکمیل درآمد، مغایرتی با روند طبیعی زندگی‌شان نداشته باشند. حتی این نوع زندگی در تکامل هنر قالیبافی آنان مؤثر نیز بوده است. قالی به عنوان زیرانداز، عایق مناسبی در برابر سرما بوده و نرمی و لطافت آن سختی زمین زیر پا را تعدیل می‌نموده است.

به این ترتیب تولید به شیوه اصیل و سنتی عشایر کوچرو، ویژگیهای خاصی داشته و از این لحاظ تفاوتهایی با تولید قالیهای شهری و روستایی دارد:

قالیافی در جامعه عشایری	قالیافی در جامعه شهری و روستایی
ابزار و لوازم کاربردی در آن ساده و ابتدایی است.	ابزار و لوازم کاربردی پیشرفته تر است.
مواد اولیه آن، در دسترس عشایر بوده و از منابع محلی ارزان تهیه می شود.	مواد اولیه آن، از بازار یا از طریق سازمانها و نهادها تأمین می شود.
تولید به مهارت کمی وابسته است و فن آن نسل به نسل در میان زنان و دختران منتقل می شود.	تولید محصولات به مهارت بیشتری وابسته است.
بخش عمده تولیدات جنبه خود مصرفی دارد.	تولید محصولات جنبه مبادله ای دارد.
شرکت در تولید همگانی است و اکثر خانواده ها تولیدکننده اند.	شرکت در تولید محدودتر است.
تولیدکنندگان اصلی زنان هستند.	با اینکه غالباً تولیدکنندگان اصلی زنان هستند اما مردان نیز در تولید سهم دارند.
تولید قالیها مکمل درآمد خانوار بوده و غالباً اوقات بی کاری را پر می کند.	تولید قالی به عنوان یک شغل و منبع درآمد اصلی شناخته می شود.
تولید جنبه کارگاهی ندارد.	تولید جنبه کارگاهی دارد.
میزان تولید بنا به فصل تغییر می کند.	وابستگی میزان تولید به فصول سال کمتر است.

جدول (۱) تفاوتهای تولید در جامعه عشایری با جامعه شهری و روستایی

تصویر (۲) سادگی ابزار و لوازم کاربردی از مشخصات تولید سنتی است.

به طور کلی می توان گفت تولید در جامعه عشایری رابطه مستقیم با زندگی شبانی دارد. علاوه بر آن در هنرهای عشایری عموماً مواد اولیه و اسلوب تهیه و تولید آثار با غایت و هدف تولید- که غالباً مصرف و کاربرد خانگی است- همخوانی کامل دارد و این دو لازم و ملزوم یکدیگرند. (تصویر ۲)

فرشبافی عشایری از دیرباز یک فعالیت صنعتی خانگی بوده است. «با تنوع فراوان، کاربردهای عملی مشخص و معمولاً قابلیت عرضه به بازار کم... سادگی تولید فرآورده های خانگی به حدی است که مطلقاً عاری از جنبه های کارگاهی است.» (کشاورز، ۱۳۵۵: ۱۶) عدم حضور کارفرما، عدم نظارت بر بافت، عدم کاربرد نقشه، عدم قطعیت زمان پایان بافت و متغیر بودن شرایط فیزیکی محیط تولید (در اثر جابه جایی های فصلی)، از

ویژگیهای بارز تولید غیرکارگاهی است. در گذشته این نوع تولید، فعالیتی عادی و روزمره محسوب می شد. خانواده های عشایری کم بضاعت فرشهای درشت باف و گبه می بافتند و خانواده هایی که وضع مالی بهتری داشتند، قالیهای معمولی. فرشهای ظریف تر نیز به سفارش اعضای خاندان اشرافیت ایلی بافته می شد.

پیش از ایجاد کارگاه های تجاری فیروزآباد، فاخرترین قالیهای قشقایی در کارگاه های خانگی که توسط زنان طبقه ایلخانی به وجود می آمدند، تولید می شد. «جهانه بی بی» (بی بی جهان آرا)- مادر زن ایلخان قشقایی (صولت الدوله)- و نوه اش «فرخ بی بی» در اواخر دهه ۱۳۲۰ و اوایل دهه ۱۳۳۰ ه.ش در کارگاه های خانگی خود شاهکارهایی از قالی قشقایی پدید آوردند. در این کارگاه ها بود که قالیهای بی نظیری، گاه در ابعاد بزرگ

بافته می شد که از آن جمله می توان به دو قالی با مساحت بیش از ۱۸ متر مربع که به دستور فرخ بی قشقایی بافته شد، اشاره کرد.

بافت فرشهای سفارشی گاه شرایط خاصی را اقتضا می کرد. ابعاد بزرگ بعضی از آنها خانواده یا خانواده هایی را برای مدتی در یک روستا ساکن می کرد؛ نقشه های خاص و گاه نامتعارف برخی از آنها ایجاب می کرد نمونه یا الگویی برای بافت تهیه شود و عملیات بافت نیازمند

نظارت و سرپرستی استادی بود که سفارش دهنده او را تعیین می کرد؛ مواد اولیه مورد نیاز از مرغوب ترین انواع آن به دست می آمد؛ پشمها از گوسفندان مخصوصی چیده می شد که غالباً در گله گوسفندان خان وجود داشت؛ در این نوع تولید، بهره کشی انسان از انسان معنایی نداشت و کار بافندگان اجباری نبود؛ اجرت کار بافندگان نه به صورت دستمزدی بلکه با ارائه کالاهای مورد نیاز آنان نظیر گندم، برنج، قند و شکر و چای، گوسفند یا کلافهای پشمی رنگ شده و ... پرداخت می شد (نوعی مبادله خدمات با کالا). اما از آن رو که این نوع تولیدات درصد کمی از فرشهای قشقایی را به خود اختصاص داده اند، نمی توانند بیانگر مشخصات کلی محصولات ایل باشند.

میزان تولیدات سفارشی خانواده های خوانین، بسته به وضعیت معیشت و سطح رفاه، در ایلات مختلف متفاوت بوده است؛ چنانکه در ایل عرب که از دیرباز وضعیت اقتصادی و معیشتی مناسبی نداشته اند، هشتاد درصد از بهترین دست بافته ها به قصد فروش یا به سفارش بافته شده اند درحالی که در ایلاتی چون ایل

قشقایی که از اوضاع اقتصادی بهتری برخوردار بوده اند، درصد ناچیزی از دست بافته ها به تولیدات سفارشی تعلق داشته اند. نمونه های نسبتاً فراوانی از قالی های سده سیزدهم ایل عرب به دست آمده که کتیبه حامل نام سفارش دهنده بر آن دیده می شود در حالی که هیچ یک از قالیهای قشقایی سده سیزدهم، کتیبه سفارش دهنده بر خود ندارند.

■ تولید غیر سنتی (تحول تولید در گذر از سنت)

این شیوه تولید را نمی توان به «تولید صنعتی» تعبیر کرد؛ چرا که تکنولوژی جامعه صنعتی نتوانست اساس تولید فرش قشقایی را دگرگون کند. ساختارهای فرش قشقایی همان عوامل تولید سنتی هستند که از جامعه صنعتی تأثیر پذیرفتند. آنچه بیش از همه تحت تأثیر این عوامل قرار گرفت، انگیزه تولید بود که بر سایر جنبه ها نیز تأثیر گذاشت.

از نیمه اول قرن سیزدهم هجری شمسی، «با حضور عوامل استعماری در فرش ایران، استقلال ملی این صنعت متزلزل شد. این عامل، فرشبافی ایران را به اقتصاد مصرفی، نظام سرمایه داری جهانی و به تبع آن به خواسته های فرهنگی و نیازهای اقتصادی مغرب زمین و استعمارگران آن وابسته نمود.» (پرهام، ۱۳۷۰: ۲۶) نیز چون هنر فرشبافی عشایری طبق نظام تولید دستمزدی و اجیر کردن انسانها نبود، استعمار غربی نمی توانست از آن سوء استفاده کند. «در این نظام دیرین سال که میزان رشد و گسترش آن بستگی تام به نیازهای واقعی ایل، طایفه، تیره، خانواده، فرد و عشیره داشت، قانون اول

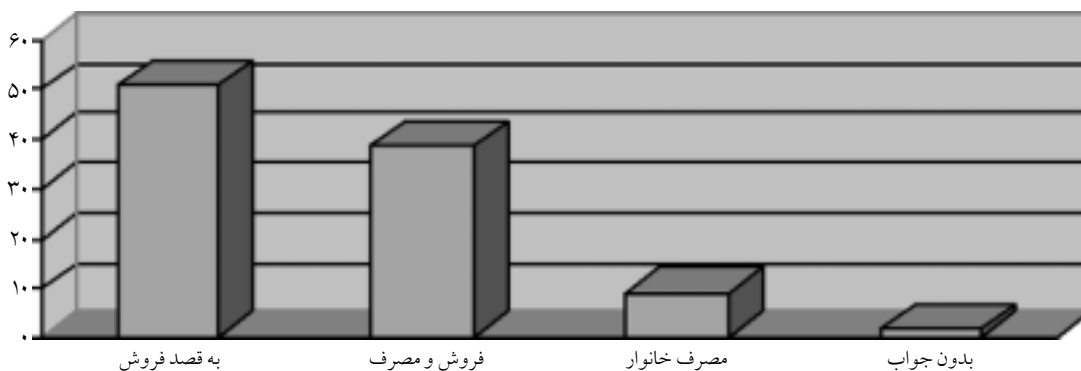

تصویر (۳) نمونه‌ای از تبعات نفوذ زندگی صنعتی در زندگی عشایر قشقایی

سرمایه‌داری و استثمار انسان از انسان، یعنی نظام کار در برابر دستمزد و تولید و فروش کالا بر مبنای ارزش اضافی راه نداشت و از این رو تولیدات فرش‌بافی ایللیاتی برخلاف قالیبافی شهری و حتی روستایی، غیر قابل نفوذ بود. به همین دلیل استعمار سیاست نفی کلی هنر عشایری و حتی وجود خود عشایر را در پیش گرفت» (پرهام، ۱۳۷۰: ۳۶) و سعی در تغییر ساختار اجتماعی و یکجانشین کردن آنها نمود. سیاست اسکان اجباری عشایر در دوره رضاشاه و نیز اصلاحات ارضی از جمله این تلاشها بود. یکی دیگر از اهداف اجرای طرح اصلاحات ارضی و انقلاب سفید، زمینه‌سازی توسعه بازارهای داخلی، جهت مصرف محصولات صنایع مونتاژ، از طریق ارتباط میان دو جامعه سنتی و صنعتی بود. افزایش این ارتباط باعث ظهور پدیده‌های تازه‌ای در جامعه سنتی عشایر شد و اصالت تمام جنبه‌های زندگی آنان را خدشه‌دار نمود.

نفوذ زندگی شهر در میان عشایر، بیشتر در طبقات خوانین و کلاتران بود؛ چرا که این افراد غالباً منزلی نیز در شهر داشتند و ارتباطشان با جامعه شهری بیشتر بود. استفاده از اثاثیه منزل شهری در چادرهای عشایری، حتی به کاربرد میز و صندلی هم کشیده شد. در پی این واقعه، صنایع دستی عشایری که قدرت رقابت با محصولات وافر و ارزان‌قیمت شهری را نداشت و تهیه آن با سختی‌های بیشتری همراه بود، به قهقرا کشیده شد چنان‌که به مرور چادرهای برزنتی جایگزین سیه‌چادرها، پتوها جایگزین جاجیم‌ها و موکت‌ها جایگزین گبه‌ها و قالیها شدند. حتی مشک آب عشایر نیز که سابقاً از پوست گوسفندان تهیه می‌شد، امروزه از تیوب لاستیک اتومبیل تهیه می‌شود! (تصویر ۳)

نمودار (۱) درصد فراوانی انگیزه تولید دست‌بافته‌ها در میان عشایر اسکان یافته (اداره کل امور عشایر استان فارس، ۱۳۷۷: ۴۴)

اجتماعی در جامعه عشایری، وابستگی آن به مراکز دیگر» (میرمحمدی، ۱۳۶۷: ۷۳۳) و مصرفی شدن جامعه خودکفا بود. با ورود بعضی کالاهای مورد نیاز از خارج از ایل، کم‌کم پول به عنوان وسیله تجارت رواج یافت و تحولاتی در تولید صنایع دستی عشایری ایجاد نمود. از سوی دیگر در اثر نفوذ عوامل صنعتی و شهری در جامعه عشایری، صنایع دستی خصوصاً قالیبافی جنبه اقتصادی و تجاری پیدا کرد. تا قبل از جنگ جهانی دوم کمتر از یک ششم دست‌بافته‌های قشقایی به قصد فروش بافته می‌شد. بعد از آن علاوه بر اینکه میزان تولید کاهش پیدا کرد، انگیزه سوداگری نیز شدت یافت. مهم‌ترین عامل افزایش جنبه تجاری و بازاری محصولات پس از جنگ جهانی دوم، فقر روزافزون بافندگان بود که آنان را به اخذ وام و مواد اولیه از سرمایه‌داران و تجار فرش وادار می‌نمود. این روند که تا به امروز نیز ادامه داشته است، در میان عشایر اسکان‌یافته بیشتر است. نمودار (۱) بیانگر بالا بودن انگیزه فروش در میان تولیدکنندگان عشایری اسکان‌یافته است. تغییر انگیزه تولید و تلاش برای رسیدن به سود بیشتر،

بافتن جل اسب در میان اعضای ثروتمند ایل قشقایی دست‌کم تا دهه ۱۳۳۰ شمسی ادامه داشت. تنها یک عامل به تداوم بافت آن پایان داد و آن رسیدن «جیپ» به ایران روستایی بود. «جیمز آپی» به نقل از مرتضی قشقایی (از خان‌زادگان ایل) روزی را شرح می‌دهد که یک کلنل ارتش انگلستان سوار بر یک جیپ، به منزل آنها در آبادان می‌رسد:

این یک وسیله عادی نبود. من و برادر بزرگترم با دیدن آن، تا مدتها نگاه‌های خیره‌مان را رد و بدل می‌کردیم. هیچ‌یک از ما نمی‌بایست افکارش را نمایان می‌ساخت. آنجا وسیله‌ای بسیار بهتر از اتومبیل بود که تنها برای استفاده در جاده‌های [هموار] و پاکیزه ساخته نشده بود؛ یک جیپ می‌توانست هر جا برود حتی بالای کوه. (Opie, 1998, p. 181)

ظاهر و سیمای فرهنگ قشقایی‌ها با این اختراع دائماً دگرگون می‌شد؛ جیپ‌ها و سایر خودروها کم‌کم جایگزین اسب شدند. با این توسعه، نیاز کهن به پوشش‌ها و زین و یراق اسب کاهش یافت و بافت جل‌ها از رونق افتاد. «به این ترتیب نخستین اثرات تغییرات

منشاء تحولات بعدی شد. به مرور زمان ضمن کم شدن کیفیت پشم و رنگ، اصالت طرحهای فرش عشایری نیز از بین رفت و از آن پس طرحهای مورد علاقه مصرف کنندگان شهری و به صورت منظم و متقارن مانند ماهی درهم رواج بیشتری یافت.

«در قرن سیزدهم ه.ش که تجارت فرشهای کهنه ایران رونق گرفت و استانبول مرکز تجارت ایران برای خریداران اروپا و آمریکا شد، تجار خارجی در ایران سرمایه گذاری کردند. همین برنامه موجب شد نقشه ها و طرحهای غیر اصیل و غیر بومی در میان عشایر رواج پیدا کند و از آنجا که در عمل ضابطه دقیقی برای نظارت وجود نداشت، نه تنها اقدامی برای بهبود شرایط کار قالببافی صورت نگرفت، بلکه باز شدن دست تجار سودجو، موجب تقلب در بافت این هنر ایران شد و لطمات جبران ناپذیری به شهرت و اعتبار آن وارد آمد.» (کیانی، ۱۳۷۷: ۲۷)

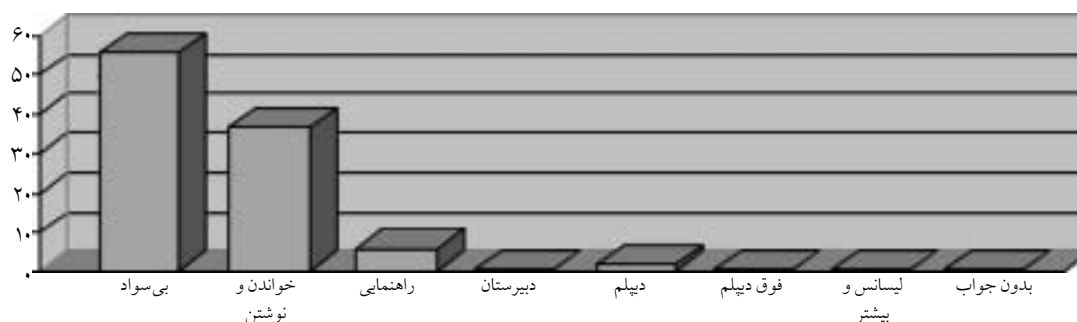
رنگهای روشن و زنده، طرحهای کلیشه ای و بافت زبر و خشن ویژگی بسیاری از قالیهای این دوران بود. استثمار بافندگان عشایری که با پرداخت دستمزد اندک در قبال کار وقت گیر و جانکاه، انگیزه آنان را در حفظ کیفیت تولید کاهش می داد و در نهایت منجر به کاهش کیفیت محصولات و ایجاد معضلاتی در صادرات فرش دستباف شد.

اما «روند تجاری شدن تولید تا دهه ۱۳۳۰ شمسی آهسته و محدود بود و از این دوران به بعد بود که شتابی روزافزون گرفت. این فرآیند در استان فارس نخست دامنگیر ایل قشقایی شد. در اوایل دهه ۱۳۴۰ بود که

کارگاههایی در فیروزآباد و سپس در خُنگشت و یلمه توسط خوانین قشقایی بر پا شد و بافندگان یکجانشین در آنها به کار گماشته شدند. در این کارگاه ها غالباً طرحهای منسجم و یکپارچه ای چون ناظم بافته می شد.» (پرهام، ۱۳۷۵: ۳۶) «نمونه های قدیمی این محصولات بر تارهای پشمی بافته شده اند؛ اما در اوایل دهه ۱۳۵۰ در بافت آنها تارهای نخی هم به کار گرفته شد.» (Opie, 1998. p. 181) نتایج این نوع تولید در واقع رنسانسی در فرشبافی قشقایی پدید آورد. تا قبل از این، الگوی غالب تولیدات در نظام اقتصادی جامعه عشایر قشقایی از عوامل درونی همان منطقه نشأت می گرفت. این عامل باعث می شد تولیدات هر منطقه ویژگیها و مشخصه های خاص خود را داشته باشند؛ حال آنکه پس از آن تولیدات مناطق مختلف یکسان و غیرقابل تفکیک شدند. به مرور زمان گنجینه گرانبار و ارزشمند نقشمایه ها جایگاه خود را از دست داد و با عناصر بیگانه و نامأنوس درآمیخت و نقشمایه هایی که تاکنون همچون میراثی اجدادی حفظ شده بود، در دسترس همگان قرار گرفت. در نتیجه پس از آن، تشخیص دست بافته های طوایف مختلف از یکدیگر ممکن نبود. البته رشد نظام آموزش که با آموزش طرح های مناطق مختلف همراه بود، نیز به تلفیق نقشمایه ها کمک کرد. آموزش عشایری در سال ۱۳۳۰ و به همت یکی از اعضای تحصیل کرده ایل قشقایی «محمد بهمن بیگی» وارد ایل شد.

«تعلیمات عشایر به خاطر از بین رفتن این هنر و توسعه و تکمیل آن به خصوص در مورد طرح و رنگ آمیزی در سال ۱۳۴۹ مرکز آموزش حرفه ای دختران را در شیراز

نمودار (۲): درصد فراوانی میزان سواد بافندگان عشایری (سازمان امور عشایری، ۱۳۸۶: ۱۱۴)

تأسیس کرد. این مرکز به "قالیبافی" معروف بود و در آن هر سال بین ۷۰-۵۰ نفر از دختران و زنان جوان عشایر که از میان داوطلبان طوایف مختلف انتخاب می شدند، آموزش می دیدند. به هنرجویان این مرکز فن ریسندگی پشم، رنگ آمیزی طبیعی (گیاهی)، قالیبافی، جاجیم بافی، گلیم بافی، چننه بافی و سایر صنایع دستی عشایری آموخته می شد.» (کاظمی، ۱۳۶۹: ۸۸) در این مدرسه بافندگان مسن تر نقوش انحصاری هر طایفه را - که زمانی از بیگانگان مخفی نگه داشته می شد - به هنرجویان آموزش می دادند و بیش از همه طرحهای کشکولی و تیره بولی بافته می شد. به این ترتیب نه تنها حدود نقشمایه های طایفه ای شکسته شد، بلکه بداهه سازی شخصی فرش قشقایی که از هنرهای بی نظیر زنان عشایر کوچنده بود، کم کم فراموش شد. علاوه بر آن شواهد نشان می دهند که افزایش سطح سواد زنان و دختران ایلی با پرداختن به قالیبافی رابطه عکس دارد (نمودار ۲). چنان که گرایش دختران جوان به فعالیت در خارج از حوزه وظایف ایلی که با افزایش سطح تحصیلات و پرداختن به مشاغل نظیر مامائی، معلمی و ... آغاز شد،

می توان نقطه عطفی در کاهش فعالیت آنان در تولید دست بافته ها به شمار آورد.

پس از آن بافندگی به شغل اصلی هزاران زن قشقایی بدل شد. از این منظر ایل قشقایی با برخی از طوایف ترکمن چون «تکه» و «سالور» قابل مقایسه است. قشقایی ها و ترکمن ها بیش از سایر بافندگان عشایری در ارضای توجه و نیاز بازار به رجشمار بالا و طرحهای مشتری پسند کوشیده اند. استفاده از الیاف ابریشم نیز که قابلیت فروش بعضی نمونه ها را افزایش می داد، در میان آنان رواج یافت. در طی این فرآیند، نگاره های سنتی کهن کنار گذاشته شده و یا سبک پردازی شدند. بعضی از قالیچه های روستایی قشقایی آن دوران حتی یک نگاره سنتی عشایری هم در خود ندارند.

قشقایی ها مجموعه گسترده ای از طرحها و نقوش داشته اند. آنچه باعث فراموش شدن بسیاری از این نقوش شد، نزدیکی آن ها به شهر شیراز بود. شیراز از قدیم الایام از مراکز تجاری مهم ایران بوده است. در نتیجه دست بافته های قشقایی ها بیش از سایر ایلات ایران می توانسته از تجاری شدن تولید متأثر شده باشد. اگر در

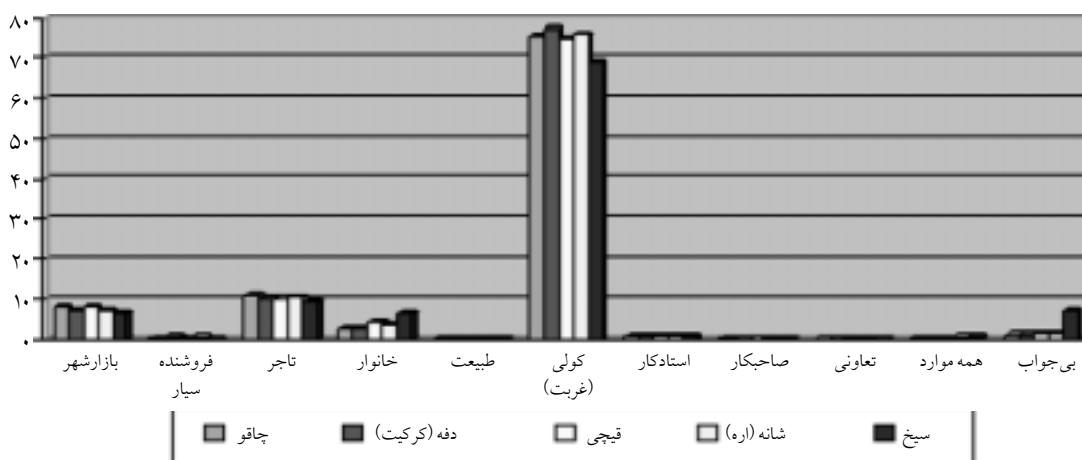
تصویر (۴) تولید انبوه از مشخصه‌های اصلی تولید تجاری است.

گذشته تنها سلیقه زن عشایری در نوع محصول تعیین‌کننده بود، امروزه خواسته‌های مشتریان خارجی تا حدودی جایگزین آن شده است. این چنین است که در گذشته طرح و نقش قالیها متراکم بود اما امروزه سادگی رواج یافته و طیفهای رنگی ملایم‌تر شده و رنگهای سرد به جای رنگهای گرم نشسته‌اند. اعمال محدودیت رنگ نیز از جمله این محدودیتهاست.

مهم‌ترین مصادیق نفوذ استعمار در فرش ایران را در تغییر طرحها جهت هماهنگی با سلیقه بازارهای خارجی، وارد ساختن رنگهای آنیلینی و شیمیایی ناپایدار و پشمهای کارخانه‌ای کم‌دوام از نیمه دوم قرن سیزدهم هجری شمسی (اواخر قرن نوزده میلادی) و احداث کارخانه‌های فرش ماشینی بعد از جنگ جهانی دوم می‌توان مشاهده نمود.

بافندگان عشایری کمی دیرتر از سایر گروه‌ها و طی دهه ۱۳۳۰ ه.ش با رنگهای کرمی جدید آشنا شدند و تا دهه ۱۳۵۰ در حال انطباق با این پدیده جدید بودند. نخستین عشایری که در فارس این رنگها را به کار بردند، قشقایی‌ها بودند؛ چرا که رنگهای شیمیایی طیفهای سرزنده و شادابی ایجاد می‌کردند. از سوی دیگر قشقایی‌ها که نسبت به سایر ایالات وضعیت مالی بهتری داشتند، خرید مواد رنگزای ارزان‌قیمت شیمیایی را به جمع‌آوری پرمشقت گیاهان رنگزا یا خرید آنها- که با کاهش روز به روز میزانشان در مراتع، با قیمت‌های بالایی عرضه می‌شدند- ترجیح می‌دادند. حدوداً از همین دوران بود که به دنبال کاهش تعداد گوسفندان عشایر، افزایش قیمت پشم دستریس و کمیاب شدن آن و از سوی دیگر قیمت مناسب کلافهای کارخانه‌ای آماده،

نمودار (۳) درصد فراوانی نحوه تهیه ابزار بافت قالی به تفکیک نوع ابزار (سازمان امور عشایری، ۱۳۸۶: ۱۲۹)

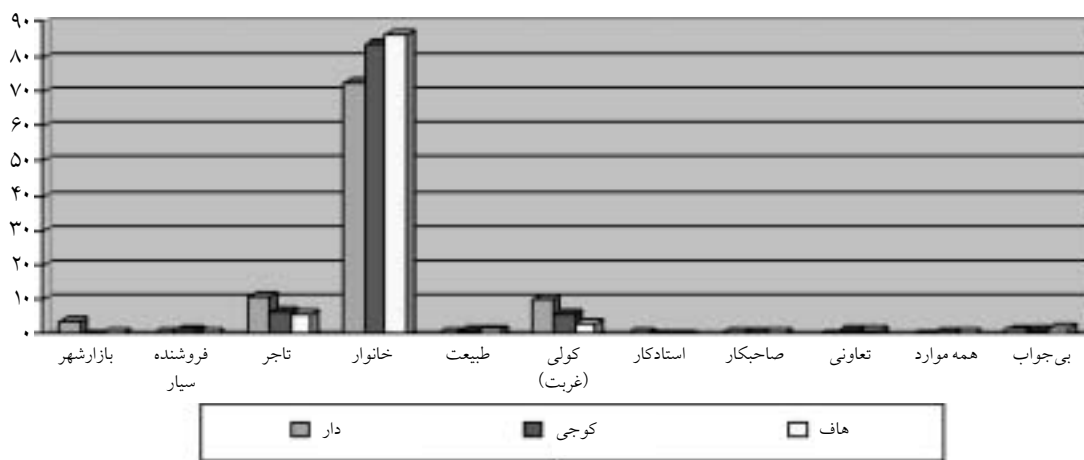

این کلافها- که غالباً با رنگهای شیمیایی رنگ شده و در بازار به وفور عرضه می شدند- جایگزین الیف دستریس شدند. این الیف مخلوطی از پشمهای مختلف و دباغی شده بودند که کیفیت مناسبی نداشتند و موجب کاهش کیفیت دست بافته ها می شدند.

با وجود این، تولید کارگاهی در روستاها و شهرهای قشقایی نشین تأثیرات مثبتی نیز در فرشباغی آنان داشته است؛ به عنوان مثال رجشمار بالا در تولید این کارگاهها، در رقابت با محصولات کارگاههای شهری و روستایی، قانون کار شد. موفقیت های تجاری که در این کارگاهها نصیب بافندگان قشقایی شد، انگیزه ای برای ایجاد تغییرات مشابهی در تولید قالیهای ایلات خمسه (که در همسایگی قشقایی ها می زیستند) گردید. علاوه بر آن توجه به ظرافت بافت از قالیها به بافته های بدون پرز و خورجین ها انتقال یافت و هر دوی آنها بازار خوبی در غرب پیدا کردند.

در نهایت یکی دیگر از نتایج تجاری شدن تولید، انبوه بافی و تولید آثار مشابه است که سابقاً در فرشباغی عشایری سابقه نداشته است. (تصویر ۴)

تولید فرش قشقایی با اوج و فرودهای نسبی تا دوران انقلاب، روند طبیعی داشت تا اینکه در دهه ۶۰ مشکلات ناشی از جنگ تحمیلی و تحریم اقتصادی کشور موجب شد عشایر و تولیدکنندگان از تولید قالی روی بگردانند. اما پس از این دوران، حدوداً در نیمه های اول دهه ۷۰ تولید فرش فارس و قشقایی به دنبال رونق بازارهای خارجی به اوج شکوفایی رسید. امروزه تولید فرش قشقایی به شیوه غیر سنتی به حیات خود ادامه می دهد. با این حال چنان که در ابتدای این بخش ذکر شد، عوامل جامعه صنعتی نتوانست تمامی جنبه های تولید را دگرگون سازد. نتایج نظرسنجی ها حاکی از آن است که هنوز هم فروشندگان دوره گرد (غربت ها) نقش مهمی در تأمین ابزار بافت دارند. (نمودار ۳)

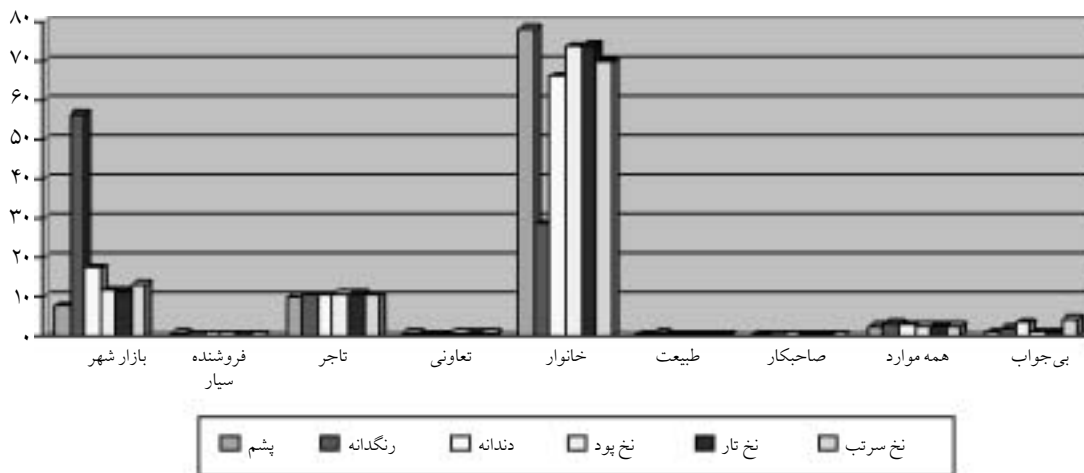

نمودار (۴) درصد فراوانی نحوه تهیه اجزای دار قالبیابی به تفکیک اجزاء (سازمان امور عشایری، ۱۳۸۶: ۱۲۹)

این نکته قابل توجه است که خود خانوارها امکان تهیه ابزارهای نمودار (۳) را ندارند در نقطه مقابل، ابزارهایی چون دار قالبیابی و تجهیزات جانبی آن نظیر هاف و کوجی قرار می گیرند که همواره خود خانواده ها آن ها را تهیه می کنند. (نمودار ۴)

در مورد تهیه مواد اولیه نیز خانوار عشایری نقش اصلی را ایفا می کند و تجار و مغازه داران در مقام بعدی قرار می گیرند.

بدین سان علی رغم تحولات صورت گرفته، هنوز هم نوعی خودکفایی نسبی در تولید فرش قشقایی وجود دارد. در این میان تنها تفاوت موجود در مورد تهیه رنگدانه است که برخلاف شیوه تولید سنتی از بازار شهر تهیه می شود. این مسأله خود معلول افزایش هزینه های رنگرزی گیاهی و رواج رنگهای شیمیایی است. همان گونه که مشاهده می شود در هر سه نمودار مذکور تجار فرش و تا حدودی بازار شهر نقش مهمی در تأمین مواد

نمودار (۵) درصد فراوانی نحوه تهیه مواد اولیه به تفکیک نوع مواد (سازمان امور عشایری، ۱۳۸۶: ۱۲۷)

اولیه و ابزار بافت دارند. در واقع می‌توان حضور این عوامل را از نتایج تجاری شدن تولید برشمرد. در کنار این نوع تولید نیمه سنتی، فعالیت تنی چند از تولیدکنندگان منطقه در راستای حفظ کیفیت و اصالت فرش قشقایی از اواسط دهه ۷۰ به بعد فرش قشقایی را تا حدودی از گرداب رکود فرش ایران رهایی بخشید. فعالیت این شرکتها غالباً حلقه اتصالی بین دو شیوه مذکور تولید فرش قشقایی محسوب می‌شود چرا که این تولیدکنندگان با حفظ امتیازات و نکات مثبت تولید سنتی، از جمله کاربرد الیاف دستریس و رنگریزی گیاهی، از به کارگیری تکنولوژی جدید در رفع مشکلات و نواقص آن نیز غافل نبوده‌اند. بدین سان نسل سوم تولید فرش قشقایی با فعالیت این گروه از تولیدکنندگان پا به عرصه وجود نهاده و هرچند در محدوده‌ای کوچک، به روند تکاملی خود ادامه می‌دهد.

■ نتیجه‌گیری

تولید فرش قشقایی در دوران قبل از تحولات اجتماعی (تولید سنتی) هنری پویا و رو به رشد بوده که بیشتر از عوامل درونی این جامعه‌ی عشایری تأثیر می‌پذیرفته است. این هنر در انطباق کامل با نحوه معیشت عشایر قشقایی (متکی بر کوچ و دامداری سنتی) شکل گرفته و اگر تحول و تکاملی به خود پذیرفته، کمتر منشاء خارجی داشته است. تغییرات این دوران، تابع اصول خاصی بوده و بیشتر تحت تأثیر عناصر مرتبط با زندگی کوچروی شکل می‌گرفته است. کاربرد محصولات به رفع نیازهای داخلی این جامعه محدود بوده، از این رو آنچه ارزش

مثبت قلمداد می‌شده در تولید آنها مد نظر قرار می‌گرفته است. اما به مرور زمان و با برهم خوردن نظام اجتماعی این جامعه، عوامل سازنده و تغییردهنده فرشبافی آن نیز رنگ و بوی خارجی به خود گرفت و پویایی درونی، جای خود را به تحولات بیرونی متناسب با سلیقه مخاطبان جدید داد.

به دنبال اجرای سیاستهای استعماری از قبیل مصرفی کردن جامعه عشایری- که در قالب طرح اصلاحات ارضی اجرا گردید- و افزایش ارتباط با شهر، پدیده‌های جدیدی در میان عشایر ظهور نمود که زمینه‌ساز تجاری شدن تولید شد. این روند از دهه ۱۳۳۰ در اثر عواملی چون افزایش بهای پشم دستریس و هزینه‌های جمع‌آوری گیاهان رنگزا و نیز فقر بافندگان، شتابی روزافزون گرفت. دهه ۱۳۳۰ را دوران اوج تغییرات نظام فرشبافی عشایر فارس می‌توان دانست. به‌طوری که در پی تجاری شدن تولید و نفوذ آموزش عشایری، در این دهه «رنسانس تولید فرش قشقایی» شکل گرفت. احداث کارگاه‌های تولیدی فیروزآباد و سایر مناطق از نخستین رویدادهای مهم این دوره محسوب می‌شود. تولید کارگاهی، امکان نظارت بر بافت و افزایش رجشمار و ظرافت قالبها را فراهم آورد اما اینها تنها نتایج این تغییرات نبود.

از آن پس ساختار تولید دگرگون شد و از میان سایر پیامدهای تجاری شدن تولید می‌توان به این موارد اشاره کرد:

۱. وابستگی تولید به عوامل خارجی نظیر سرمایه‌داران، تجار و سازمانها؛

■ پی‌نوشت‌ها:

۱. نوارهایی که از موی بز بافته می‌شوند و از اتصال لبه‌های آنها به هم چادرهای سنتی عشایر به دست می‌آیند.
۲. کولی‌ها یا غربت‌ها فروشندگان دوره‌گردی بوده‌اند که لوازم مورد نیاز عشایر را در محل زندگی آنان عرضه می‌کردند و بسیاری از این لوازم همچون برخی از ابزارهای بافت را خود آنان می‌ساختند.

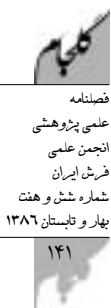
■ فهرست منابع

کتابها

۱. باستید، روژه (۱۳۷۴)، *هنر و جامعه*، غفار حسینی، تهران: توس، ۱۳۷۴.
۲. پرهام، سیروس، *دست‌بافت‌های عشایری و روستایی فارس*، جلد اول، تهران: امیرکبیر، ۱۳۷۰.
۳. پرهام، سیروس، *شاهکارهای فرش‌بافی فارس*، تهران: سروش، ۱۳۷۵.
۴. پیمان، حبیب‌الله، توصیف و تحلیلی از ساختمان اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی ایل قشقایی، تهران: دانشگاه تهران، ۱۳۴۷.
۵. حوزه معاونت سیاسی، اجتماعی وزارت کشور، دفتر امور اجتماعی بررسی و تحلیلی از اوضاع سیاسی، اجتماعی ایل قشقایی، به کوشش داوود میرمحمدی، تهران: وزارت کشور ۱۳۶۷.
۶. سازمان برنامه و بودجه استان فارس، *نگاهی به اوضاع اقتصادی - اجتماعی عشایر فارس*، سازمان برنامه و بودجه استان فارس، بی‌جا، ۱۳۶۴.
۷. سازمان جهاد سازندگی استان فارس، *آمارگیری عشایر کوچرو استان فارس*، تیرماه ۶۱، نشریه شماره ۹، واحد آمار جهاد سازندگی، شیراز ۱۳۶۱.
۸. فونت، پاتریس، *قالی ایران یا باغ همیشه بهار*، اصغر کریمی، تهران: انتشارات معین (انجمن ایرانشناسی فرانسه)، ۱۳۷۵.
۹. کشاورز، امیرهوشنگ و میرسیدعلی ناظم رضوی، *عشایر و مسائل توسعه «شناخت»*، تهران: مؤسسه مطالعات و تحقیقات اجتماعی دانشگاه تهران ۱۳۵۵.

۲. افزایش انگیزه اقتصادی در تولید خصوصاً در مورد قالیه‌ها که نسبت به سایر صنایع دستی عشایری کاربرد همگانی‌تر و بازار فروش بهتری داشتند؛
۳. اختلاط تولیدات مناطق مختلف؛
۴. رواج نظام تولید دستمزدی؛
۵. تغییر ابعاد و طرح و رنگ فرشها جهت همسو شدن با سلاقی بازار؛
۶. رواج نقشه‌بافی؛
۷. رشد نظام واسطه‌گری.

افزایش ارتباط با شهر که مهم‌ترین نتایج آن نفوذ نظام سرمایه‌داری غربی و رواج مصرف‌گرایی بود، با جایگزین نمودن کالاهای آماده شهری به جای صنایع دستی عشایری - که تهیه آنها غالباً با هزینه و مشقات زیادی همراه بود - تولید آنها را از رونق انداخت. از سوی دیگر عناصر جامعه صنعتی در روند تولید نیز بی‌تأثیر نبودند. از مهم‌ترین مصادیق نفوذ آنها می‌توان رواج کاربرد الیاف کارخانه‌ای و رنگهای شیمیایی را نام برد. با همه این احوال، بر خلاف آنچه انتظار می‌رود، هنوز هم برخی از شرایط تولید سنتی در میان عشایر قشقایی به چشم می‌خورد؛ به عنوان مثال می‌توان از نحوه تأمین مواد اولیه و ابزار تولید در میان عشایر نام برد که هنوز هم به همان شیوه سنتی صورت می‌گیرد. از سوی دیگر بسیاری از سنت‌های رنگرزی و نقش‌پردازی فرش قشقایی با عنایت و توجه برخی تولیدکنندگان خصوصی به اصالت‌های فرش قشقایی در حال حفظ و احیا هستند.

۱۰. کیانی، منوچهر، کوچ با عشق شقایق، بررسی هنر در ایل منابع لاتین:

قشقایی، شیراز: کیان نشر ۱۳۷۷.

1. Alexander, Victoria D. , Sociology of the arts: exploring fine and popular forms, Blackwell, Oxford, 2003.

2. Opie, James, Tribal Rugs, a complete guide to nomadic and village carpet, Bulfinch, Boston, 1998.

۱۱. لسترنج، گی، جغرافیای تاریخی سرزمین‌های خلافت شرقی،

ترجمة محمود عرفان، تهران: انتشارات علمی و فرهنگی ۱۳۷۷.

۱۲. مرکز انفورماتیک و مطالعات توسعه جنوب، اوضاع اقتصادی و

اجتماعی استان فارس، مرکز انفورماتیک و مطالعات توسعه

جنوب، بی جا، ۱۳۷۰.

۱۳. هینیک، ناتالی، جامعه‌شناسی هنر، ترجمه عبدالحسین نیک‌گهر،

تهران: آگه، ۱۳۸۴.

گزارشهای دولتی:

۱. اداره کل امور عشایر فارس، «عوامل مؤثر در تولید صنایع دستی

بین زنان عشایر اسکان‌یافته مرند افزر، شهرستان فیروزآباد»، به

کوشش فیروزه نواب اکبر، نوذر منفرد و علیرضا رضایی، ۱۳۷۷.

۲. سازمان امور عشایری «مطالعات امکان‌سنجی توسعه مشاغل،

افزایش تولیدات و ایجاد فرصت‌های شغلی با تأکید بر صنایع دستی

عشایر استان فارس»، جلد دوم: وضعیت صنایع دستی عشایر استان،

۱۳۸۶.

مقالات:

۱. پورمحمدی گل‌سفیدی، سید محمد و مهران الفت، «رشد و

توسعه صنایع دستی عشایری»، فصلنامه عشایری ذخائر انقلاب،

شماره ۱۸، ۱۳۷۱.

پایان‌نامه‌های دانشجویی

۱. کاظمی، سلطانعلی، «توانایی‌ها و ناتوانایی‌های آموزش و پرورش

عشایر از آغاز انقلاب اسلامی»، پایان‌نامه کارشناسی ارشد رشته

روانشناسی تربیتی، دانشگاه شیراز، ۱۳۶۹.

۲. موسوی، وحیده، «مردم‌شناسی فرش قشقایی»، پایان‌نامه

کارشناسی ارشد دانشگاه گیلان، ۱۳۸۵.